

[Lange.]

nye, store Tab, og dertil synes det, som om Regeringen og Regeringspressen vil oprettholde Usikkerheden ogsaa i de kommende Dage, saaledes at mange Dispositioner paa Grund af denne Uklarhed kan bringe fornyede Tab.

Jeg mener derfor, det er et berettiget Krav til den høje Regering, at den aabent vedstaar den Aftale, der her er truffet. Jeg kan godt forstaa, at det maa være svært at give denne Meddelelse, naar man tænker paa hele den Mistænkeliggørelseskampagne, der fandt Sted fra Regeringspartiernes Side overfor det konservative Parti — for øvrigt ogsaa overfor Venstre — forud for Valgene i September og November. Særlig i København førtes Valgkampen imod de Konservative saa godt som udelukkende paa Kronepolitikken, og man fik dér fremstillet i Ord og Billeder — Billeder, som man endnu kan se paa københavnske Plankeværker —, hvorledes Regeringen var Kronens sande Vogter. Regeringspressen søger endnu at fremstille det, som om der ingen Aftale er truffet paa dette Punkt. Der vil lyde en streng Dom over Regeringens Handlemaade, men Dommen vil ikke blive mildere, hvis Regeringen paa uærlig Vis søger at benægte, at en Aftale om Kronkursen er truffet. Jeg opfordrer derfor den højtærede Statsminister til overfor Offentligheden at skabe Klarhed, dels for Velanstændigheds Skyld, dels for at hindre nye, unødvendige Tab for Erhvervslivets Udøvere. Mit Parti har hele Tiden været imod, at man søgte at løse Krisen ad Kronepolitikens Vej, fordi vi tror, at man vil blive skuffet, fordi vi tror, at man i Stedet for at skabe Sikkerhed vil forøge Usikkerheden. Det vil sikkert vise sig, at opfyldes der ved det, der her sker, et øjeblikkeligt Ønske, saa vil der om kort Tid komme nye Ønsker frem, fordi det, som her gennemføres, paa ingen Maade vil vise sig at kunne afhjælpe Krisen.

Vi har tidligere set et Valutaforlig mellem den højtærede Statsminister og Partiet Venstres nuværende Formand, Hr. Madsen-Mygdal, det Forlig, hvorved man i 1924 søgte at ordne Danmarks Valutaforhold. Denne Ordning blev kostbar for Landets Erhvervsliv. Ingen af de Beregninger og de Forudsigelser, man fremsatte, viste sig at holde Stik, og det skal ogsaa nok vise sig, at det Forlig, der nu sluttes, vil komme til at bringe Skuffelser. Venstrepartiets Ordfører i det andet høje Ting, den tidligere Indenrigsminister, Dr. Krag, har be-

tegnat det, der her i den nærmeste Tid skal gennemføres, som omfattende, dybtgaaende og dristig Handling. Ordet „dristig“ kan jo benyttes i to Betydninger, og der er maa-ske, naar man ser paa de Forslag, der vil blive fremsat, Brug for begge Betydninger af Ordet. Men selv om det kan siges, at Forslagene, som skal gennemføres, er i høj Grad omfattende, vil jeg dog nære Tvivl om, at de vil vise sig at være omfattende nok, naar de skal løse de to store Samfundsproblemer: at gøre Landbruget rentabelt og at skaffe tilstrækkelig forøget Beskæftigelse, hvilket alle er klar over er de to vigtigste Problemer i vor Tid.

Mit Parti kan ikke stemme for det Lovforslag, der foreligger til Behandling her, fordi det betyder et dybt Indgreb i Erhvervslivets Frihed og giver Staten Ansvaret og Afgørelsen med Hensyn til Erhvervslivets Arbejds lønninger. Men vi kan heller ikke stemme for det, fordi den afsluttede Overenskomst efter vor Mening vil staa som en foreløbig — men sikkert ogsaa kun en foreløbig — Hindring for Gennemførelsen af de Foranstaltninger, som vi har fremsat Ønske om, og som vi mener i langt højere Grad vilde virke til Bedring af de bestaaende Forhold. Endelig kan vi ikke stemme for Forslaget, fordi Regeringen har købt Gennemførelsen af dette Forslag ved at prisgive Landets Pengepolitik paa en saadan Maade, at det giver vid Plads for Mistillid til hele vor økonomiske Stilling; og netop i en Tid, hvor alle Bestræbelser burde gaa ud paa at skabe Tillid, skal det nok vise sig at blive til ubodelig Skade for vort Samfund, at man gennemfører et Forslag som dette.

Veistrup: For saa vidt det er muligt gennem Lovforanstaltninger at sikre Arbejdsro her i Landet, betinger det Forslag, som her foreligger til Behandling, Arbejdsro indtil den 1. Februar 1934. Det vil sige, at der herigennem skulde være skabt Arbejdsro for et Aar, og at der altsaa paa dette Omraade som paa saa mange andre føres en henholdende Politik. Man fastsætter ikke ved det Forslag, der her foreligger, Regler, som er gældende langt ud i Fremtiden, men de Regler eller de Foranstaltninger, der gennemføres, maa ses som midlertidige Foranstaltninger for at hindre den Ulykke, som nu i lang Tid har truet os, nemlig den voldsomme Arbejdskonflikt.

Det er ogsaa ganske naturligt, at der paa dette Omraade føres en henholdende Politik, thi ingen ved, hvordan Verden,